

γράφει Σαρδανάπαλο κι' αυτόν τόν Βασιλέα,
έκανε ντούς, γυμναστική, φρούς και γαλιλά.

«Ήτο και ροδωκόκινος με μάγουλο γεμάτο
και μεταωμένο χίρι,
και με παράθυρ' άνοιχτά τό τέρας έκοιμάτο
χιμωμένα καλοκαίρι.

«Ήτο και χάχας Ξακουστός κι' θάσκις έγλυούσε
μ' έκειν του τὰ κίκανα ή κόσμος έλάτρευε.
Έτρώμαζε τὰ γέλοιο του κανάνας νά τίκουση,
και πέλοφόρος ήτανε κι' ελεχ γραφείο τριπατο,
και με τὰ πόδια μιὰ φορά μ' έπήγε 'τόν Μαρτούσι
κι' έγώ κοψομεσιόστηκα μ' έκείνον τόν περίπατο.

«Αυτός μας έσκυλόβρισε και μάνα και πατέρα
και τόν Λεβίδη τόν Σαν - Ζουστ τόν Βάπτιες γουστέρα,
μά κι' ό Σαν - Ζουτ ή Νικολής έάν έμπνευμένη Μούσα
τόν Γλουσε πατόκορρα με μιάν πανταχούσα.

«Κι' έιπε τό κράτος πώς γι' αυτόν καταστροφήν ήπέστη
κι' ότι λυπάται πού κοντά δέν είναι κι' ή Ταργίστη,
άλλως και τόν Βούλγαρον συνάκτην τής Ημέρας
θά τόν κατακρεμάτιζε τό χίρι τής γουστέρας.

Τοιούτος όρις 'τόν Ρωμίων τούς κόλπους έγεννήθη,
άλλ' ή πατρίς ή πότινα λαμπρώς έξικλήθη,
κι' Εισαγγελείας βύλευμα γι' αυτόν τόν Γουδα β'ήκη
κι' άμίεσω τό Ρωμζίκιο 'τόν ίσο δρόμο έμπήκε.

Φασουλής και Περικλήτος, ό καθένας νέτος σέντος.

Φ. — Λοιπόν κουνήτου 'γρήγορα, καίμεις μεχλιδάνη,
κι' έντος; όλίγω 'στούς Κορρούς; ό μάγας Τσάρος φθάνει.
Π. — Κι' ό Βασιλεύς μας έρχεται με τόσο καρδουκτύπι.
Φ. — Πορός Βασιλεί; ... άλήθινα ... έξίγαχα πώς λείπει.
Π. — Όσο νά 'πρς ό Βασιλεύς, πού τσιμμόνιζεις έξερει,
περιποιήσεις; ύψηλάς 'τόν Τσάρο θά προσφίρη
και φρίνεται πώς άρεστά θά θυσίαση γρόσα...
Φ. — Γάταρα κι' ή Βασιλίσα θερρώ πώς είναι Ρώστα
και θά του κάμη δά κι' αυτή πολλά μουσφιρλίκα,
άλλά κι' έμεις θά κάνωμε γι' αυτόν κουβαριταλήκη,
κι' όπως, καίμεις Περικλή, 'στούς σαχλο-Μουλιανάδες
ό μπαρμπα-Γεώργιος; ό χαζός μου, έτσι τας Άρχάς,
μή λόγους; ό' έτοιμά'εται και τόπος τεμενάς;
είς τόν άφίντη του χωριού νά κάμ' ύποδοχάς,
έτσι θά ρέψωμε κι' έμεις με τήν έτοιμασίαν
και γιὰ τόν Αυτοκράτορα θά γίνωμε θυτία.
Κι' ή πρώτος ή Κυβέρνησις φιλότιμος έβάνη
και γι' άστουράλακας πολλούς; θά δώρη νια κρήνη,
κι' εζώνους εις τήν Κίρκυρ θά στείλη, κουτεντί,
μη φουτανέλλα κάτασπηρ, πού θέναι άποτε ντι,
θά λάμπουν σαν τό κρύσταλλο ό δρόμοι τής Κίρκυρας
και γι' άφιγούρα πού πολλή θά πάη κι' ό Σωτήρας,
άλλ' όμως κι' άλλα πρόσκαια θά πησ προνομιόλογα
κι' όλοι μας θά φορισώμε τὰ σχολικά μας ρούχα,
να 'ση κι' ό Τσάρος, Περικλή, πώς; δέν μας λείπουν πάττρας
και πάντα σαν βσιλικιοι μωρίζομε 'στην γλώσσας.
Μά κι' ό Φραγκίσκος Ίωσήφ θερρώ πώς θ' άριθέρη
κι' έπίσχοι; θ' άκλουθούν Άψώβουρτες και Μπαγάρι

καβάλλα σί θεόρταεις άλόγασι κι' άλόγαρις
και με Μπαγάρους άναμίξ θά βλίπης και μαγάρασι,
και τών Ρωμίων τό κούταλο με τάστρα θά τυπήση
και πέρ' από τόν 'Όλυμπον ώς κάτω 'τόν Ταβγετον
ή σάλπιγγ' ή Τυρρηνική τής φήμης; θά σκαλίψη
πώς; ίγνη ή Κίρκυρ τών Μοναρχών κρησφύνητον.
Π. — Θά τρελλαθώ, βρι Περικλή, μ' αυτά τὰ μεγαλεία
άπό τήν ζήλια τήν πολλή θά σκαση κι' ή Γαλλία.
Φ. — Λοιπόν πού λές; 'στην Κίρκυρ θά ζήσουν εν έρήνη
με Κερκουριους Κόντηδες Αυστριακάι και Ρώσοι,
κι' Άστυνομία μυστική μαθάνω πώς; θά γίνη
μήπως κανείς άναρχικός και 'στούς Κορρούς φυτρώση,
και γιὰ τόν Τσάρο, Περικλή, νά μήν περμιλή;
μήτε νά λές πώς; 'στούς Κορρούς; έφίτος; θά περάση,
μήν τυχρ και τό μυρισθ ή κύριος Τσουλής;
και πεπαιδιστικά μ'ορσιέ κι' έίνεις ν' άγοράση
σαν Πηπκαριουτσόπουλος, πού λένε πώς; γι' άστία
'φορούς γένις ψυτικά και ράστα παρδωάνικα
και 'στη Λαμίας έτραγη τὰ λαχαρολακταία
Ρωμζαία γλυκούμακα καθός; και Περιστινικά.
Π. — Θαμαζώ πώς; δέν 'πίρσο και γιὰ Μητροπολίτης,
Φ. — Ήτο πολύ χωρατά'ης; κι' αυτός ό μακαρίτης
και χωρατάδης; έκανε και με τό παραπάνω,
συχ ήπτοκοόμας, έκ πηγή; αυθιτικής μαθάνω
πώς; β'ήκη και άλλος λήταργος, τουπίπλην Κατοπελδρούς;
κι' ίσο; κι' αυτόν τόν ένεισι κανένας δικηγόρος.
Προς τούτους; σί πληροφορώ, βρι Περικλή; τάχα,
έκινος πού σκοτούθηκε γις Καρακώστας τάχα
πώς; Κουτεοδάκος; λίγαται, και μαθε, πεντογνώστα,
ότι κι' αυτός θ' άναστηθ καθός; τόν Καρακώστα,
γιχτ' οι λροτάι, και όπό φορξί και τρεις άν τούς; φανεύουν,
πίνουν άθανάτο νερό και ξαναζώντανεύουν.
Π. — Λοιπόν κι' έγώ, βρι Φασουλή, δέν βγαλώ-ταιμουθί,
μά δέν μου λές τί γίναται μ' έκείνον τόν Φιδιά; *
Φ. — Η Βενετία τόν ζήτημα 'όκο της νά τόν κνήρ,
άλλ' όμως; είπαμε; κι' έμεις έβρι κουτο - Βενετοάνκι,
τάρα ζητείται τόν Φιδιά εις του πυρός τὰ χρόνια,
που θά μας; γίνη νόσημα
να κάνωμε και σιλλογαί; από παλιά κανόνια
σαν άννα; γερμιματόσημα; *
Αυτό τό θεοκόνονο; μες 'στούς Ρωμζιους; θά μείνη
και μαύρο φιδί ό Φιδιά; 'στούς; άνευστά; θά γίνη,
σας; λέμε; δι με τίποτα πώς; δέν θά τόν άλλαξωμε
κι' άν μιλί φαμε Άγιον κι' άκρίδη και γαρουπί
τριχ κανόνια μοναχ' γι' πάντα; θά φυλάξωμε,
τήν Κοψηαίλα, τόν Φιδιά, κι' έκίνο τό Τρικούπη.
Μά πώς τήν βελλιάδα μου κι' έγώ; νά έξοκονίσω
και γι' τόν Τσάρο νά κεραθώ πώς; θά τόν προσφώνησω,
άλλα και σύ, βρι Περικλή, τό χρίος σου νά κέρηρ
κι' εις όλα τήν Κυβήρησι; προθύμως; νά συνδράμης.
Π. — Κι' έγώ; θά γράψω; Φασουλή, πίν; έξη προσφώνησις
μήπως; τόν Αυτοκράτορα; μ' έκίνας συγκενήσω;
άλλ' όμως; πριν τό φράκο σου νά πές; νά έξοκονίσς
στρώσε καλά τή μάχη σου νά σου τήν έξοκονίσω.

Ό Γεώργιος; ό Σμετίλος; ό δικηγόρος; ήτοι,
προχθίς έστεφανώθη; με τήν Άγγελικήν,
κόρην τού Μενελάου τού Άριστοπαιγίτη,
χαρισιστήν νιν κι' εις όλα θελτικία,
κουμπάρος; δι του γάμου; μεθ' όλων τών χαριτών
ό νιος Λανωίδας; ό Διληγιώργος; ήτον.